

S P O L E Č E N S T V Í

SAFÍROVÉHO SRDCE

Volba

Jitka Saniová

COSMOPOLIS

***SPOLEČENSTVÍ
SAFÍROVÉHO SRDCE***

Volba

JITKA SANIOVÁ

Rytíři stojící po boku zakladatele Společenství safírového srdce:

***Rytíř Perun** – vládce z Nebeských výšin*

***Rytíř Veles** – vládce z Nebeských výšin*

***Rytířka Morena** – vládkyně z Nebeských výšin*

***Rytířka Vesna** – vládkyně z Nebeských výšin*

***Rytířka Arella** z andělských triád*

***Rytíř Zacharel** z andělských triád*

***Rytíř Ringeril** ze spojeného království Denních a nočních elfů*

***Rytíř Amras** ze spojeného království Denních a nočních elfů*

***Rytířka Nerida** – vyslankyně z vílího národa*

***Rytířka Danika** – vyslankyně z říše jednorožců a pegasů*

***Rytířka Tiana** – vyslankyně z dračího rodu Stříbrnošupinatých*

***Rytíř mistr Síríus** – vznešený zástupce astrologů, mágů a numerologů*

Společenství safírového srdce vzniklo v roce 935 v centru západní Eurasie, dnes zjednodušeně nazývaném Evropa, kolébka západní civilizace.

Vytvořil jej ten, kterého zákeřní vrazi předčasně sprovodili z tohoto světa. Neodešel však na věčnost. Slíbil, že bude svůj domov chránit a objeví se ve chvílích nejtěžších.

Ač ho od té doby spatřily miliony lidí, nikdo si prozatím neuvědomil, že svou přísahu dodržel a chrání srdce Evropy, kdykoliv se ukáže nějaké nebezpečí.

Tehdy svolá královskou radu Společenství safírového srdce. Její členové prověří situaci a sdělí králi získané poznatky. V případě, že je potřeba zasáhnout, se v první fázi vybírají kandidáti k členství a spolupráci. Nezáleží na věku, vzhledu, úrovni vzdělání, povolání, co si o daném člověku myslí druzí... záleží pouze na jednom: jeho srdci.

Proto to můžete být i vy,
kdo bude povolán Společenstvím
safírového srdce do služby.

Prolog: Setkání královské rady

Na místě připomínajícím mléčnou mlhovinu, kde prostor i čas mají zcela jinou podobu, stálo okolo mramorového stolu dvanáct postav v bílých pláštích. Kápě měly složené na ramenech, takže bylo vidět, že jejich hlavy kráší šlechtické čelenky odlišné tvarem i materiálem, všechny však s modrým safírem uprostřed.

Třinácté osobě v bílém plášti se zlatými ornamenty, která právě přicházela, zdobila hlavu koruna s třinácti modrými drahokamy. „Shledal jsem vaše závěrečné ustanovení správným,“ přikývl král a s povzdechem dodal, „je potřeba zasáhnout.“

Všech dvanáct postav se lehce uklonilo. Muž po králově pravici řekl: „Již jsme našli i vhodné kandidáty na připravovaný zásah.“

„Kolik myslíte, že jich bude potřeba?“

Tentokrát odpověděla žena stojící naproti králi: „Shodli jsme se, že postačí číslo planoucí hvězdy mágů.“

„Již jste vybrali toho hlavního?“

Žena přikývla. „Ano. Ve skutečnosti jsou dva. Zbývá poslední drobný test, který jsem si vyžádala, abychom jim nadobro přiřkli vůdčí úlohu.“

„Výborně.“ Král každému z nich věnoval krátký pohled a poté k nim hrdě pronesl: „Vážím si vaší ostražitosti, loajality a ochoty pomoci tomuto světu. Opět na vás čeká složitý úkol. Žehnám vám i těm, které povedete.“ Položil si ruku na hrud', ostatní učinili totéž a společně vyřkli: „Nechť Společenství safírového srdce zvítězí.“

Ze zápisů Společenství safírového srdce

Rytířka Arella z andělských triád: každý, kdo je poctěn získat safírové srdce, musí disponovat soucitem. Základní stupeň předpokládá, že bytost soucítí s druhý téhož druhu, v našem případě člověk s ostatními lidmi. Já, posel andělských triád, budu vždy žádat, aby členové, kteří obdrží safírové srdce, byli na vyšší úrovni. Ta se vyznačuje soucitem a myšlenkami světla vůči všem, kteří byli stvořeni. Toť mé pravidlo.

„Jdeš s námi, Kamile?“

„Kam?“

Hlouček kluků se zdrceně podíval na Kamila. Několika třídám skončilo vyučování, a tak mnozí brali nohy na ramena, aby byli co nejdříve pryč od gymplu. I přes hluk Kamil slyšel poznámky spolužáků stojících opodál: „Je snad dement? Už zase ty jeho stavy... znáš ho... někdy to s ním jde, ale někdy je pako... Kluci, jdeme...“

Skupinka se vzdalovala od Kamila, který zamračeně pátral v paměti, co se během dne ve škole stalo a on na to očividně zapomněl.

„Taky jsi nešel?“

Kamil se obrátil k přicházejícímu kamarádovi. „A kam?“

„Já jsem věděl, že je posloucháš na půl ucha, když se tě dopoledne ptali,“ zakřenil se Martin a z batohu si vyndal sluchátka. „Filipův táta zítra otevírá pizzerii s bowlingem, a tak pozval jeho kamarády na předpremiéru.“

„A jo! Doprčic, takže žádná pizza zadarmo. Ten bowling mi je ukradený, ale ta pizza mě štve. Tebe Filip nepozval?“

„Pozval, ale já fakt dneska...“

Kamil znal Martina natolik dobře, že mu to hned došlo: „Chceš dodělat nějaký obrázek?“

„Musím... tedy možná, že nemusím, ale... jo, vlastně musím. Tak čau, zítra.“

Martin odcházel s hlavou v oblacích. Jeho poslední odpověď vyzněla podivně. Kamil se za ním díval. V duchu se peskoval, proč se diví Martinovi, když on sám nechápe, co se to s ním děje. Na nic se nemohl soustředit. V noci se budil s bušícím srdcem. Ráno už po několikáté zaspal. A dnes? Jindy by šel s kluky na pizzu. Něco ho však táhlo pryč... Proč? Kam?

A tak šel a šel. Míjel tramvaje, podchody do metra, lidi i obchody. V malém pekařství si koupil dva rohlíky. Do jednoho se zakousl a snažil se zamyslet nad tím, co prožívá. Vtom se zastavil. S posledním kouskem rohlíku v puse si prohlížel místo, kam ho zavedla toulavá nálada.

Stál poblíž polorozbořené budovy. Kdysi to patrně byla malá továrna. Opuštěný areál se proměnil na pusté místo, kde žili bezdomovci. Ti na něho právě zírali. Bylo jich dvanáct. Otrhané šaty, špinavé tváře a ruce, mastné vlasy. Normální bezdomovci, a přesto v jejich přítomnosti cítil něco záhadného.

„To tady budeš stát s tím rohlíkem v puse donekonečna?“ houkl na něho mohutný muž ve vlněném svetru s dírami jako v ementálu. V rukách něco svíral. Hýbalo se to a mělo to peříčka. Asi zraněný pták.

Kamil vyndal z pusy špičku rohlíku a zašeptal: „Promiňte.“ V ten okamžik si uvědomil, že vlastně o bezdomovcích zatím nijak zvlášť nepřemýšlel. Míjel je, slyšel o nich hanlivě mluvit své spolužáky, sem tam o nich četl zprávy na internetu. Tím to skončilo. Nehaněl je, neposmíval se jim. Nic nad rámec „normálnosti“.

Žena, kdysi asi krásná, hladila psa a bedlivě ho pozorovala. Zpod starého květovaného šátku jí koukaly dlouhé vlasy připomínající slámu. Její šedý kabát patrně pamatoval sametovou revoluci, roztrhané hnědé punčochy a černé boty příchod milénia. Najednou mu bylo strašně.

Uvnitř něho se zvedla vlna odporu. Jak tohle může společnost dopustit? Když zjistil, že pohled ženy míří k jeho téměř snědenému rohlíku, vyndal z kapsy u mikiny ten druhý a nabídl jej ženě.

Ta zavrtěla hlavou a s naprosto klidným hlasem, v němž nebylo ani stopy po zlobě či zahořklosti, řekla: „Já jsem si dneska už oběd našla, ale na něho nic nezbylo.“ Žena ukázala na psa s ucouranými chumáči špinavých chlupů a s povzdechem ho pohladila. Zvíře se unaveně podívalo na ni, poté na Kamila a olízlo se.

„Tak já mu ten rohlík dám.“

Žena přikývla. Kamil k nim přistoupil a opatrně podal velkému psu rohlík. Měl psy rád, vždyť jim se po domě proháněli hned tři, takže s nimi prakticky vyrůstal. Pes si vzal způsobně rohlík, dal si jej mezi packy a začal jej okusovat.

Bezdomovec opřený o zeď, u jehož nohou leželo „něco“ černého, se upřeně zadíval na Kamila. Ten raději sklopil oči. Přičemž si všiml šťastného psa, který přezvykoval pečivo, a ženy pozorující ho téměř se slzami v očích. V srdci pocítil explozi smutku, kterou nechápal. Věděl o chudobě, a přesto mu právě došlo, že dneska jeho spolužáci vyhazovali oběd, protože ty řízky podle nich nebyly správně měkké. A tady ten pes a jeho panička září vděkem kvůli rohlíku.

Kamilovi se zamžilo před očima. Tělem mu projela malátnost. Dřepl si a snažil se nepanikařit. Po vlně smutku na něho přišla zlost. Bože, napomínal se v duchu, chodím na gympl do prváku, tohle nejsou moje starosti. Já přece nemůžu změnit svět. Přesto se srdce zmítalo ve zmatku. Nenáviděl svou bezmocnost i svět, v němž je tolik problémů. Přál si změnit společnost a zároveň ji lhostejně nechat v tom, co si nadrobila.

„Ah!“ ostré bodnutí v hlavě způsobilo, že zavřel oči a mnul si spánek. Z ničeho nic se ocitl v bílém prostoru bez zdí, poblíž něho stál pouze stůl. Nad ním se vytvořil holografický obraz zářícího modrého srdce.

Kamila k němu něco přitahovalo, vtom ho ale něco táhlo pryč... Když otevřel oči, zjistil, že stále sedí v podřepu. Bezdomovci však stáli na nohou a všichni ho upřeně pozorovali.

Sevřel ho strach, že mu ublíží, a tak vstal a co nejsmířlivěji začal plácát: „Dám vám, co mám. Přísahám, že bych nikdy houml... tedy člověku bez domova neublížil. Je mi líto, co vás potkalo.“

Dívali se na něho jako na blázna. Kamil ztichl, v jeho nitru sílila jistota, že před sebou nemá opravdové bezdomovce. Je to snad nějaký krutý žert? Jde o partu, která se maskuje a bude ho chtít zabít?

Všichni k němu o krok postoupili. Kamil couvnul a začal prosit: „Neublížujte mi...“ Další krok k němu. Srdce mu bušilo. Opět zaprosil. Další krok. Nyní se zvedl i pes a přidal se ke své paničce.

Postavili se do půlkruhu a upřeně ho tři, možná čtyři nekonečně dlouhé sekundy pozorovali. Poté se žena usmála a rukou se přiblížila ke kapse jeho mikiny. Dotkla se oděvu a začala se vzdalovat. Ostatní ji následovali.

Kamil přemýšlel o tom, co vlastně prožil. Mysl ho ale odváděla stále k tomu stejnému: podívej se na ně. Otočil se a zadíval se za odcházející skupinkou. V jejich chůzi bylo něco honosného, majestátního. Nedávalo mu to smysl. S kým se to právě setkal? Cítil se bláznivě, nemohl se však ubránit myšlence: já k nim patřím.

V ten okamžik se jejich potrhane šaty proměnily v dlouhé bílé pláště. Kamil vykřikl.

Všech dvanáct se zastavilo a obrátilo se směrem k němu. Pozoroval každého z nich s údivem, přesto ho nejvíce překvapila proměna ženy se psem. Světlé vlasy dlouhé až k pasu jí ozářily sluneční paprsky, čímž jakoby kolem něžné tváře vytvořily svatozář. V bílé róbě se stříbrnou čelenkou do špičky se safírem uprostřed připomínala anděla. Její pes, ještě před chvílí tak zanedbaný, se proměnil ve vlka s šedou třpytící se srstí a jantarovýma očima. Vlk popošel a hrdě se postavil před Kamila.

Žena udělala totéž: „Jmenuji se Arella, můj vlčí anděl ti právě řekl: Síla je tvým přítelem, buď i ty jejím a nikdy ji nezneužívej.“

Muž, u jehož nohou předtím leželo „něco“ černého, přistoupil ke Kamilovi a představil se: „Jsem rytíř Ringeril.“ Po jeho boku stál jaguár, který se upřeně díval svýma smaragdovými očima na Kamila a vrátil. Nebylo pochyb, že rytíř Ringeril je elf. Protáhlá tvář s dlouhými špičatými ušima působila chlapecky, zároveň však moudře a nekompromisně. Vlasy barvy medu byly sčesány za uši a krásně je členka z hladkého zlata se safírem uprostřed čela. „Můj jaguáří strážce říká, že brzy zjistíš o sobě a tomto světě pravdu, která ti vyrazí dech. My, bytosti přírody, ti pomůžeme porozumět jí.“

Skupinka dvanácti opět vytvořila půlkruh. Nejvyšší muž s bílými vlasy i vousy, jehož svalnatá postava působila však vitálně a mladě, se zadíval na Kamila. Jeho oči připomínaly nebe před bouřkou. Kamila by nepřekvapilo, kdyby se v nich zablýsklo. Byl to bezdomovec, v jehož rukou ležel zraněný ptáček. Z něho se vyklubala poštolka, která seděla na pánově předloktí a zvědavě natáčela hlavičku na Kamila. „Pozdravuj tátu,“ řekl muž, aniž by se představil. Krátce pohladil poštolku, rozhlédl se po skupince a přikývl. Všichni se obrátili a odcházeli od naprosto oněmělého Kamila.

Ušli pár kroků, když se Arella obrátila a zvesela se na Kamila podívala: „Mimochodem, nic jsem ti z mikiny nevzala. Naopak jsem ti tam něco dala.“

A všech dvanáct za pochodu náhle zmizelo.

Ze zápisů Společenství safírového srdce

Rytířka Morena – vládkyně z Nebeských výšin: vše, co bylo stvořeno Láskou nejvyšší, má svůj význam, účel a krásu. Očernováním bytostí, živoucích či například některých ročních období a druhů počasí dochází k oslabování šlechetnosti v duši toho, kdož tak činí. Já, vládkyně období Zářivé čistoty, budu pozemské členy Společenství safírového srdce učit toto: lásku dáváme těm, které si vybere naše srdce. Respekt a úctu si však zaslouží všichni, kdož dodržují první a nejzákladnější pravidlo Vesmíru: neubližovat. Já, vládkyně období Hvězdy míru, s poctou a radostí v srdci předám safírové srdce tomu, kdož naplňuje mé učení.

Martin odhodil batoh a zapnul počítač. Došel si pro chleba s máslem a ředkvičkami a pak už si spokojeně hrcnul do otočné židle u počítače. Ve Photoshopu si otevřel obrázek, na kterém začal před dvěma dny pracovat. Dnes jej dodělá. Nemohl se od této ilustrace odtrhnout. Vypracoval ji do sebemenších detailů, přičemž se mu dostávala stále více... pod kůži? Ne, tak to necítil. Vrývala se mu přímo do srdce.

Popojel s křeslem kousek od počítače, vzal si talířek a kousl do chleba. Pokojem se roznesly zvuky chroupání. Tentokrát však chuť svého oblíbeného jídla nevnímal. Zíral na obrázek a ovládl ho pocit naprosté spokojenosti. Kochal se sněhem pokrytou krajinou, s níž kontrastoval strom obalený tyrkysovými kvítky. U něj stála žena, kterou za chvíli hodlá dokončit. Po její levici ležel jaguár, sněžný leopard a bílý vlk, na jejichž hlavách se třeptil sníh. Po pravici jí nakreslil bělostného koně s hřívou ozdobenou tyrkysovými kvítky.

Martin si nacpal do pusy poslední sousto chleba, přisunul se k počítači a zahuhlal: „Tak jdem na tebe, krásko.“

Nikdy předtím se mu nestalo, aby téměř s třesoucí se rukou chňapl po tužce a na okamžik zaváhal, než ji položil na grafický tablet, který používal k ilustracím.

Žena už měla kompletní rysy, na řadě byla práce s barvami. Dlouhé vlnité vlasy vybarvil bílou a ozdobil je stříbrnými sněhovými vločkami a tyrkysovými kvítky. Její oči odrážely krásu zimního nebe, a tak klepl na ikonku s odstínem světle modré. Tu aplikoval i na rty a nehty. Na šaty, jež barvou splývaly se sněhem, začal malovat ledové vločky, když vtom uslyšel smích připomínající cinkot zvonečků: „Jsem šťastná, když mě lidi malují takovou, jaká jsem. Ne jako tu příšernou smrtku, kterou na konci zimy hází do potoka.“

Martin stočil zrak do prostoru vedle stolu s počítačem. Grafická tužka spadla na tablet. Nebylo pochyb. Ta, kterou právě domaloval, stála v jeho pokoji. Srdce mu zběsile bilo. Mysl chtěla přemýšlet o všem možném, jen se jí nechtělo pitvat, zda se právě zbláznil, či ne. A tak se prostě zeptal na tu nejpřirozenější věc: „Tebe, tedy jako smrtku, hází do potoka?“

„Jmenuji se Morena. Nikdy jsi neslyšel o tom, jak se na jaře zbavují zimy? Vytvoří smrtku, kterou s halasným veselím utopí v potoce.“

Martin se podíval na svou ilustraci: „Proč by to někdo dělal?“ Ukázal na monitor: „Zima je krásné období.“

„Zářivé čistoty a míru, vid?“

„Jo, přesně tak,“ souhlasil. Když se usmála, Martin si pomyslel, jak je snadné zamilovat se. A strašně moc si přál utěšit ji: „Když o tom zvyku nevím, tak už bude na ústupu. Nic si z toho nedělej, staré zvyklosti jsou blbosti.“

„Ti, kteří ten rituál provádějí, se oslabují.“

„Co tím myslíš?“

Morena se k němu naklonila. Štíhlé prsty mu prohrábly kaštanové vlasy. Z jejích očí číselo ledová krása, která pronikala do jeho těla. Cí-

til chlad, a přesto horkost: „Jakmile někdo očerní nějakou bytost a učiní z ní zlo, ztrácí její přízeň. Zima byla stvořena, aby si přírodní síly odpočinuly. Pod mou vládou nastává období míru a čistoty. Pokud ze mě někdo udělá ohavnou smrtku, které se musí zbavit jako nějakého zla, nemůže čekat pomoc od žádné z bytostí zimy.“ Dýchla na něho, v jejím dechu však nebylo ani stopy po chladu. Zaplavila ho síla ledovců, něha sněhových vloček a krása bílé krajiny.

„Líbíš se mi,“ vyjekl, a vzápětí toho litoval.

Pousmála se, napřímila se a pozorovala obrázek na monitoru. Z očí jí zmizel klid, začaly v nich tančit vločky radosti. „Já vím, proto jsem tu a chci ti dát tohle.“

Morena ho uchopila za ruku, něco mu vložila do dlaně a tu pak zavřela. „Nevidíme se naposledy,“ opět se zasmála a Martin si vzpomněl na rolničky. „Nejdříve ale musíš leccos pochopit a dozvědět se. S tím ti pomůže Kamil.“

Dotkla se obrázku na monitoru. „Opravdu se ti povedl. Ráda ti kdykoliv pomůžu.“ Martin mrkl na ilustraci, pak zpět na... už tam nebyla. Byl vyjevený, plný pochyb a otázek, rozrušený, naštvaný, že zmizela, na druhé straně šťastný, že se jí líbil jeho výtvar. „Proč mi dala tohle?“ zašeptal zmateně, když rozevřel dlaň.

Z myšlenek Martina

Před třemi roky se naši přestěhovali z Hostivaře do Motola. Nejdříve jsem z toho nebyl nadšený. Krátce nato jsem se ale seznámil s Kamilem. O od té doby jsem poznal rozdíl mezi „znát partu kluků“ a „mít dobrého kámoše“. Včera, když máma udělala k večeři moje oblíbené cannelloni s mletým masem a rozteklým sýrem, mě napadlo, že patřit k partě kluků je

jako chodit do fast-foodu na hambáče. Mít opravdového kámoše je skvělé jako máminy cannelloni. Každý kluk potřebuje asi obojí. I když já osobně si umím představit život bez hamburgerů, nedovedu ale ani pomyslet na to, že bych přišel o přátelství s Kamilem.

Martin našel Kamila přesně tam, kde čekal. Seděl na schodišti v prostorné chodbě domu, který patřil jeho otci a prarodičům. Tady pobýval nejraději, když si potřeboval něco promyslet. U nohou mu leželi jejich tři psi. Kamil, oblečený do sepraných džínů a bílého trička s dlouhým rukávem, brnkal na kytaru, když Martin vešel. „To jsi tady rychle. Nepřekonal jsi nějaký rekord v běhu?“

Martin zavřel dveře a kráčel ke Kamilovi. Pokud si chtěl k němu přisednout, aniž by ho neprobodávaly lítostivé pohledy tří andělů, musel pohladit zlatého retrívra Teddyho, německého ovčáka Luckyho a border kolii Lunu. Tři chlupaté koule, které nezačaly své životy nejlépe, pak si je ale vzali Kamilovi prarodiče a... od té doby běda, kdyby je někdo z příchozích nepohladil. Jestliže si chtěl Kamil s Martinem sníst v klidu celé jídlo, museli se zavřít do Kamilova pokoje. Ano, od té doby to byli uctívání členové rodiny Studených.

„Teď by tě měla vidět babi, ta by tě snad objala.“

Martin šaškovsky přikývl, ale ihned opět zvažněl. Přisedl si a záhadně mlčel.

„Co měla znamenat ta esemeska?“ Kamil vytáhl mobil a jako nějaký herec zarecitoval: „Musíme se sejt, je to vážné. Jsi doma?“ Vrátil mobil do kapsy, přičemž přešel očima Martina od hlavy až k patě. „Nevypadáš na to, že bys umíral.“

Jenomže Martin se ani neusmál.

„Tak co je?“

„Myslíš, že se někdo může ze dne na den zbláznit? I když já jsem se vlastně nemohl zbláznit, protože... hej, teď by ses měl vidět, Kamile. Tváříš se pěkně přiblíble.“

Kamil zabrnkal pár akordů. Téměř rezignovaně oznámil: „Hele, taky se mi dneska stalo něco tak... divného...“ Nebylo mu do řeči. Zato Martin ožil, povytáhl obočí a dychtivě vyjekl: „Ven s tím.“

A tak se Kamil rozpovídal.

Martin ho poslouchal a ani jednou ho nepřerušil. „Muselo to být ale skutečné, podívej se...“ Kamil zašmátral v kapse džínsů a vytáhl přívěsek ve tvaru modrého srdce. Martin zalapal po dechu. Sáhl do bundy a vzápětí Kamilovi ukazoval tentýž šperk.

„Ksaku, jak jsi k němu přišel?“

Martin vyprávěl svůj příběh, který zakončil až teatrálním přiznáním: „Nejdřív jsem si myslel, že se mi to zdálo. Taky mě napadlo, že mně někdo dal nějakou drogu do jídla nebo do džusu. Pak mi ale došlo, že mám to srdíčko. To nemohla být halucinace.“

„Jo, přesně tohle jsem taky dělal. Vymýšlel jsem různá možná i nemožná vysvětlení, až jsem si vzpomněl na Occamovu břitvu.“

„To nejjednodušší vysvětlení je to správné.“

„Přesně tak.“

„A to v našem případě znamená...?“

„... že se to stalo.“

„Morena mi říkala, že se od tebe dozvím víc.“

„Tak to se trochu sekla. Jsem z toho vyjevený stejně jako ty.“

„Kamile, já tomu nemůžu uvěřit, i když držím v ruce to srdce,“ Martin se ještě jednou podíval na dárek od Moreny. Kdykoliv si na ni vzpomněl, ucítil po celém těle příjemný pocit. To ale momentálně nechtěl rozebírat. Strčil srdíčko zpátky do kapsy a civěl na Kamila.

Ten se zadíval na kytaru a zabrnkal pár akordů, čímž si vysloužil vyčítavý pohled zlatého retrívra, který mezitím usnul.

„Teddoušku, oni tě nenechají spát, vid’?“ ozvalo se ode dveří. Domů se vrátila paní Studená, Kamilova babička, a nesla dvě tašky s náku-

pem. Okamžitě u sebe měla všechny tři chlupáče, na které se usmívala a z tašky pro ně lovila dobroty.

„Dobrý den.“

„Ahoj, babi. Víš, kde je táta? Dneska přece nemá službu, vid’?“

„Ahoj, kluci. Ne, nemá, jel si ale koupit na Václavák nějaké knihy. Když jsem mu volala, říkal mi, že už jede domů. Za půl hodinky tu bude. Proč se ptáš?“

„Chtěl jsem se ho na něco zeptat. Spíš chtěli... my oba.“

Naštěstí byla paní Studená natolik zaměstnaná svými mazlíčky, takže dál nevyzvíдалa. Ovčák Lucky u schodiště zaštěkal. „Samozřejmě že máš pravdu. Pletou se tady, vid’?“

Kamil a Martin se zvedli, a tak mohli všichni tři psi vyběhnout do schodů se zářící paničkou v patách. „Kluci, nechcete kakao a bábovku?“

„Jen tu bábovku,“ rozhodl Kamil za oba.

„Tak si pro ni přijď. Já si vypiju kafe a ženu pryč.“

Martin se v duchu usmál, stejně jim ji přinese ona. Kamilova babička si zvykla, že tady rádi vysedávají. Kamil dokonce tvrdil, že ani nehudruje nad spoustou drobků a prázdnými plechovkami, které zde občas nechají. Paní Studená byla prostě pohodářka. „Je fakt skvělá.“

Kamil odložil kytaru a přikývl: „Jo, náš pilíř rodiny je fajn.“

„Hele, proč se potřebujeme na něco zeptat tvého táty?“

Kamil se praštil do čela: „Úplně jsem zapomněl. Martine, ten chlap s poštolkou mi říkal, ať pozdravuju tátu.“

„Cože?“

„Jo.“

Chvíli na sebe koukali. Normálně by si skákali do řeči. Když byli spolu, vždycky si měli o čem povídat. Dnes byli mnohem zamyšlenější. Jako teď.

Pak uslyšeli kroky. Paní Studená stála na konci schodiště s talířkem v ruce a naoko hudovala, že si Kamila pošle pro smrt, a tak si zajistí, že tu bude hodně dlouho.

„Díky, babi.“ Kamil vyběhl schody a vzal si talířek. Opět se usadil vedle Martina a oba se s chutí pustili do mramorové bábovky. Martin to nevydržel a s plnou pusou se zeptal: „Ty myslíš, že tvůj táta o tomhle něco ví?“

„Podle toho, co říkal ten chlapík, to tak vypadá.“

„Kdo to byl?“

„Nevím. Arella a Ringeril se mi představili, ale on ne.“

„Ten chlapík s poštolkou se jmenuje Perun,“ zaznělo od dveří.

A rozhodně to nebyl hlas Kamilova otce, a ani Peruna.

Z myšlenek Artura

Už se mi to zase stalo, a já nevím, co mám dělat. Svěřit se někomu? Komu? Ségra by mě poslouchala na půl ucha a to, co by zaslechla, by považovala za blábol. Rodičům – ani nápad. Moje v nic nevěřící matka by mě poslala buď na vyšetření mozku, zda nemám nádor, anebo rovnou k psychiatrovi. Kámoše více zajímá, kolik volných esemesek ještě mají. Jedině moje babička je tak trochu ulitlá, takže by začala zkoumat, zda se občas dostanu do jiné dimenze, nebo mám zkušenost s mimozemskými civilizacemi. Ta je ale v lázních. Mám kolem sebe tolik lidí, a přesto jsem na tohle sám.

Artur stál před zanedbanou vilou. Zahrádka kolem něho byla plná bodlácí a plevelu, z něhož občas vyčuhovaly kousky barevných hraček. Právě civěl na ruku panenky, které chyběl palec. Cítil se jako ta pitomá

hračka. Někdo tu je loutkář a on je loutka. Jako právě nyní – cítil jasné nutkání vstoupit do domu, i když on to nechtěl. Věděl však, jak to dopadne.

Vzdechl. Pohlédl na oprýskané domovní dveře. Učinil pár kroků a...

... chytil za kliku. Vstoupil do opuštěných prostor kdysi patrně honosného domu. Honosnost zmizela pod nánosy prachu. Oprýskané zdi, polámané kusy nábytku, sem tam pohozené věci a prázdnota dovořily smutný obrázek konce jednoho z pražských domků.

Pak ale chmurné myšlenky ustoupily, protože přišla ona. Tmavovláská v černém sexy topu, upnutých džínsech roztrhaných na kolena a lodičkách na vysokém podpatku. Křiklavě červené rty harmonizovaly s její vášnivostí. Kráčela k němu pomalu jako plazící se had, který si je jistý svou kořistí.

Když k němu došla, políbila ho, zaryla mu nehty na zátylku a sametovým hlasem se zeptala: „Proč jdeš tak pozdě?“ Nečekala na odpověď, Artura napadlo, že se vlastně nezajímá o něho, ale o něco v něm. Nedalo se to popsat slovy. Kdykoliv se k němu přivinula jako nyní, cítil, jako by se okolo něho něco obtáčelo a bralo si něco z jeho mysli a nitra.

I když bylo v domě naprosté ticho, začali tančit ploužák. Artur zavřel oči a nechal se vést a hladit. Šeptala mu do ucha, on však nevnímal slova, on je prožíval. Náhle hlas utichl, a tak otevřel oči.

Zaječel!

Ve velkém střepe ležícím na podlaze uviděl záblesk. Nevybavil si, co to bylo. Šlo ale o něco, po čem se mu zvedl žaludek. Byl si naprosto jistý, že to bylo něco moc ošklivého.

Rozesmála se, její smích zněl cize. Šlo spíše o nepříjemné zvuky než o opravdový smích.

Odcházela. „Tak ahoj, těším se na příště.“

Nechápal, jak dorazil k tomuto domu. Nechápal, jak se dostal domů. Nechápal, proč právě leží v posteli a cítí se nesmírně vyčerpaný. Už se mu to opět stalo. Byl na to sám.

Zavřel oči a bylo mu absolutně jedno, zda je ještě někdy otevře.

Ze zápisů Společenství safírového srdce

Rytíř Veles – vládce z Nebeských výšin: v každé generaci se rodí ti, kteří umějí svými činy posunout svět vpřed. V každé generaci se narodí šlechtění bojovníci, kteří věnují své síly na ochranu druhých. Oč více společnost propaguje chování „to není moje věc“, o to více jsou cennější a zaslouží si pomoc nás z Nebeských výšin. Já, rytíř Veles, reprezentující sílu činu a ochranu všeho živého, budu vždy připraven být po boku těchto jedinců.

Kamil a Martin mlčky pozorovali muže v bílém rytířském plášti s kápí a zlatými šňůrkami. Pod ním byla vidět světlá tunika, zlatavý opasek, holínky a meč. Rytířovy světle hnědé krátké vlasy zdobila úzká zlatá čelenka se zářícím safírem uprostřed. Mladá tvář s nápadnými lícními kostmi, oříškově hnědýma očima a špičatějším nosem vyzařovala určitý druh rebelství a liščí vychytralosti.

„Dík za informaci,“ prohodil Kamil. Momentálně se ani nedivil, že se tu někdo takový objevil, a tak se prostě zeptal: „Kdo jsi ty?“

„Jestli můžu,“ nesměle se přihlásil Martin, „taky bych rád věděl, kdo je Perun, Morena, Arella... co jste zač?“

„A proč jsme dostali tohle srdíčko?“

„Otázky, otázky,“ vrčel rytíř a namířil si to k oběma klukům. Těsně před nimi se zastavil a sehnul se k nim. Oba se nahnuli

dozadu. „Jsem Veles, a jak uvidíte, mám raději činy než bla bla bla. Rozumíme si.“

„Jo, jo,“ oba horlivě přikývli a Veles se zasmál.

„Kluci, určitě znáte přísloví, že pes, který štěká, nekouše. Tak takový je Veles. On někdy vrčí, ale srdce má jako náš retrívr.“

Veles se rozesmál tak, až sebou kluci trhli. Kamil si mnul zalehnuté ucho a Martin s pootevřenou pusou hleděl na pana Studeného, Kamilova otce, který se vítal s rytířem.

„Takže se znají,“ mračil se Kamil, „jak to, že o tom vůbec nic nevím?“

„Velesi,“ zaznělo shůry, následované štěkotem. Kamilova babička i psi se až nestydatě vesele a naprosto klidně vítali s rytířem.

„Připadám si jako idiot.“

Martin přikývl: „Nejsi sám.“

„Může nám dvěma...“ Kamil ukázal na sebe a Martina, „někdo vysvětlit, o co tu jde?“ Poté namířil prst na psy radostně se ometající okolo Velese. „Protože jak je vidět, pouze my dva nemáme o ničem ani páru.“

Paní Studená se naklonila k oběma klukům. „Ono moc dobře nejde povídat klukům s tabletem, že známe rytíře.“

Kamil chápavě přikývl. Martin taky. „Něco na tom bude.“

„Tak já letím, kluci. Vy se teď potřebujete dozvědět spoustu věcí.“

„Babi, ty o tomhle všem víš?“

„Chodím po tomhle světě mnohem déle, Kamile. Neznám detaily, ty se dozvíš později, ale vím, o co tu jde.“

„A co moji rodiče?“

„Martine, nejsem si na sto procent jistá, ale myslím, že o tomhle nemají sebemenší tušení.“

„Slova a slova,“ zahromoval Veles, „je třeba méně blábolit. Nyní se budeme bavit o tom, co se musí udělat.“

„Správně,“ nadhodil Kamilův otec a gestem pozval všechny nahoru. Martin se usmál na pana Studeného, který právě dával na schodišti přednost Velesovi. Kamilův otec byl lékařem u záchranné služby, musel vidět spousty smutku a bolesti. Přesto mu nedělalo potíže vtipkovat, zašáškovat si při sportu nebo někoho povzbudit. Martin ho měl rád. Nevadilo mu, když šel s nimi na hokej nebo je třeba zavezl do školy. Byl sportovní typ – hrál fotbal, plaval, jezdil na kole. Na jeho postavě to ale vidět nebylo. Neměl vypracované svaly, byl vysoký a hubený. Právě měl na protáhlé tváři třídní porost, což spolu s rozčuchanými vlasy vytvářelo dojem dvacetiletého mladíka, a ne téměř čtyřicetiletého otce.

Schody vystoupali mlčky, stejně tak se bez jediného slova usadili v obývacím pokoji. A Veles začal vyprávět. Kamilovi to znělo jako synopse historického filmu. Zákeřní vrazi pod vedením bratra samotného vládce násilně ukončili život krále, zakladatele Společenství safírového srdce.

Na konci příběhu se Martin udiveně zeptal: „Rozumím tomu dobře?“

„To mi pověz ty.“

„Bratr ho spolu se svými přívrženci zabil. Nejenom že se nebránil, aby neprolil bratrovu krev, ale on ještě zůstal tady a chrání nás? To je fakt dobrý. Já bych odešel na... jak jsi to říkal, Velesi? Na tu věčnost a nás bych tady nechal, ať se patláme v tom, co si naváříme.“

Martin jako by si najednou uvědomil, že nemluví s obyčejným člověkem, a raději zmlkl, ale Veles vypadal v pohodě. „Líbí se mi tvá upřímnost.“ Poté se obrátil k zamyšlenému Kamilovi. „O čem přemýšlíš?“

„O mnoha věcech.“

„Tak mi alespoň o jedné z nich pověz.“

Kamil se podíval Velesovi přímo do očí. „O tomhle všem jsme se učili v dějáku. Václav, babička Ludmila, bratrovrah Boleslav I.“

„A jo!“

Kamil se zamračil na Martina a pak pokračoval. „Hezky jsi o tom povídal, a přesto jako bys odříkával básničku, na které ti vlastně ani nezáleží.“

Kamil a Veles se právě podobali šachovým hráčům, kteří se navzájem upřímně dívají do očí a hodnotí sílu mysli toho druhého. „Výborně. Arella měla pravdu.“

„V čem?“

Veles přistoupil ke Kamilovi, sklonil se k němu, vzal jej za ramena a tváří v tvář mu řekl: „Jen málo lidí takto přemýšlí. Arella o tobě tvrdí, že se díváš na každou situaci myslí i srdcem. To obdivujeme.“ Poté se Veles napřímil a přešel k oknu. Zadíval se na stromy podél chodníku: „Někdy je potřeba lidem povědět o něčem, co je jim povědomé, aby si uvědomili, o koho jde. Dějiny jsou prostě dějiny. Jsou napsané těmi, kteří popsali daný úsek ze svého pohledu. Něco je pravdou, něco ne. Některé události se blíží pravdě, jiné jsou překroucené. Komu už ale záleží na tom, co bylo a jak je to nyní popsané. Mluvím složitě?“

Veles se obrátil, Martin a Kamil zakroutili hlavami, zatímco pan Studený kývl směrem k Velesovi: „Kluci, tady jde o to, abyste věděli, že Společenství safírového srdce založil někdo, koho znáte. Je to vládce, který žil a nyní chrání nás...“

„... a tím i srdce Evropy, majestátního kontinentu, který je pod ochranou několika společenství. Určitě znáte legendy o těch, kteří se ke svému národu vrací ve chvílích nejtěžších.“

„A my, dva kluci z prváku, budeme pomáhat... vždyť je to uhozený. To přece nemůže být pravda. Bude to nějaká legrace či iluze...“

Veles se nepřírozeně rychle přesunul ke Kamilovi a vzal ho pod krkem. Ten zalapal po dechu. V Kamilově otci se probudily ochranné pudy. Zdálo se však, že se nemůže hnout. Martin se s hrůzou v očích postavil a jakoby couvnul. Psi se zvedli, ale stačilo jediné rytířovo syknutí a ulehli na zem.

„Připadám ti snad jako nějaký šprým?“

„N-ee.“

„Jako iluze?“

„Ne-ne.“

Kamil se díval do Velesových očí a měl pocit, že vidí vlnu hněvu mířící přímo na něho. Veles ho odhodil zpátky na divan. Kamil se s tázavým pohledem obrátil na tátu, který si protahoval záda a nohy. „Veles umí být jako Semtex,“ zahuhlal přitom.

Kamil si mnul krk a směrem k Martinovi, který opět usedal na divan, utrousil: „Jo, ale jinak má srdce jako retrívr.“

„To mám.“

Kamil nechápal proč, ale neuměl se na Velese opravdu zlobit. I když si to přál. „Velesi, víš, jak to říkala babička, když jsme byli dole na schodech. Jsme kluci s mobilem a tablety. Není pro nás snadné uvěřit, že za námi přijde rytíř, který žil v desátém století...“

„Omyl,“ přerušil Veles Kamila, „já jsem nikdy na Zemi nežil. To nikdo z rady. Z nás to byl jen zakladatel Společenství safírového srdce, kdo prožíval lidský život.“

„Ježíši, a kdo jsi ty?“

Veles zaváhal, a tak Martinovi odpověděl pan Studený. „Podívej se do Wikipedie.“ A srdečně se rozesmál.

„To uděláme,“ zakýval hlavou Martin a pak prostě vybuchl, „potřebuji přestávku.“

„Já taky, jdeme si do kuchyně pro džus.“

Oba se zvedli, přičemž ke svému údivu zjistili, že Veles i Kamilův otec jim to schvalují. Martin a Kamil se odebrali do kuchyně. Kamil

vytáhl z lednice pomerančový džus a oběma nalil plnou skleničku. „Mám tady chuť zůstat dvě hodiny.“

„Klidně tři, čtyři. Kamile, nezbláznil se svět?“

„Jak je vidět, táta v tom taky jede.“ Kamil si přisedl k Martinovi, napil se džusu, nechťelo se mu ani přemýšlet. Mlčel a civěl na skleničku v ruce, jako by v životě nikdy nic takového neviděl. Náhle sebou trhl, až povalil sklenku a rozlil džus. Poté vzhlédl k Martinovi.

Martin instinktivně nadskočil na židli: „Co děláš?“

Kamilovy oči se vpíjely do Martinových. Kamil cítil Martinův děs, ale nemohl si pomoci. Musel se soustředěně dívat do jeho černých panenek, skrze ně se dostal dál. Do tmy, kde zněla spousta zvuků a tónů. Nevěděl, kde je, a přesto znal odpověď na to, co okolo něho hučí. Byly to myšlenky. A jedna si ho právě vybrala. Celou svou silou mu pronikla do mozku. Kamil přimhouřil oči a nahlas s nepřítomným výrazem ve tváři řekl: „Jsou blízko a začínají být nebezpeční.“

Z myšlenek Kamila

Když o sobě zjistíte něco šokujícího, začnou se ve vás přetahovat různé pocity. Tak jako se to stalo mně. Byl jsem rád, že jsem výjimečný. Co když mě to ale izoluje od ostatních? Dostal jsem šanci být součástí něčeho důležitého, nepřivede mě to však do smrtelného nebezpečí? Nejsem egoistický, když se o sebe bojím? Řeknu vám jedno, na samém počátku se emoce střídají jako na houpačce, jedno však přetrvává – strach.

„Kamile, vzpamatuj se! Co ti je?“

Slyšel Martina, ale nemohl mu odpovědět. Nacházel se ve stavu, kdy byl ve svém těle, a přesto se nalézal mimo hmotný svět. Slyšel pří-

lívý a odlívý myšlenek a možná i pocitů. Kamil si uvědomoval, jak mu splašeně bije srdce, protože i přes chaos myšlenek, a možná i pocitů, jasně cítil rostoucí hrozbu něčeho nebezpečného. Náhle ho za ramena popadly čísi ruce. Bolest ho vtáhla do reality. Opustil svět tmy a zvuků a ocitl se v blízkosti přimhouřených očí: „Konečně! Můžeš mi říci, kam jsi cestoval?“

Silné ruce ho pustily, Veles si sedl na židli a bubnoval prsty do stolu. „No?“

Kamil se zmateně podíval na Martina a na tátu. Pokrčil rameny. To Velesovi nestačilo. V jeho očích se zvedla vlna netrpělivosti. Kamil rychle popsal, co prožil. Nakonec však nešťastně řekl: „Těžko se o tom mluví. To nejde snad ani slovy vyjádřit, jen přiblížit.“

„Ani nevíš, jak ti teď rozumím,“ poplácal ho otec po rameni.

„Najednou jsem byl tam, kde něco hučelo, a já jsem věděl, že to jsou myšlenky. A pak byla jedna tak silná.“

„Napojil ses na síť. Jsi fakt dobrý, Kamile.“

Kamil s pohledem upřeným na Velese uvažoval o jeho pochvale, Martinův hlas zněl také zamyšleně, ale i s nádechem zvědavosti: „Jakou síť?“ Zvědavost vystřídal strach: „A proč mi při tom zíral do očí?“

Pan Studený kývl na Velese. „O té síti jim to vysvětlím. Mezi hmotnou a duchovní vrstvou se rozprostírá neutrální pásmo. V něm byla vytvořena síť...“

„Kým?“

Pan Studený chvíli přemýšlel, než odpověděl. „Kým? Takovými, jako je Společenství safírového srdce. Má k ní přístup kdokoli, pokud v sobě najde dostatek sil, aby se na ni napojil. Ta síť je vlastně pro všechny pomůckou, protože se do ní zachytí vše, co souvisí s naším... jak to říct, kluci... asi takhle... nehmotným vývojem.“

„Nehmotným vývojem? Můžeme zpomalit a trochu víc si to vysvětlit?“

„Ne.“

Kamil se kouknul po očku po Velesovi: „Že jsem se ptal.“

„Chcete to tedy říci pohádkově?“

„Tati, jakkoliv, ale ať tomu trochu rozumíme.“

„Sít zachycuje velmi zjednodušeně... Kamile a Martine, řeknu to opravdu velice symbolicky...“

„Tati, my to chápeme.“

„Bude to znít trošku banálně.“

„Tati!“

„Dobře, dobře. Sít zachycuje, jak je na tom dobro a zlo na Zemi, a vysílá varovné signály, kdykoliv se objeví něco riskantního pro lidstvo.“

„Bože,“ zašeptal Martin směrem ke Kamilovi. „Ve filmové databázi by tohle zařadili do kategorie sci-fi/fantasy/drama.“

Veles se podíval na Kamila a poté ukázal na Martina. „On ti pomohl posílit tvou schopnost dostat se do sítě, kde se hromadí myšlenky, ale i emoce a pocity, nápady a záměry. Nechápu ale, proč se to odehrálo v tuto dobu. Na co jsi myslel, když se to stalo?“

„Já?“ Kamil sklopil oči, snažil se vybavit zmíněný okamžik. „Nevím. Nejsem si jistý, ale... mám prostě pocit... těšilo mě, že jsem důležitý, ale taky jsem se bál. Byl jsem šťastný, že v tom nejedu sám, ale že je v tom se mnou Martin.“

„To je ono,“ Veles si složil ruce na prsou a jako by mluvil spíše pro sebe, „upřímná Kamilova reakce na to, že je součástí společenství, mu umožnila najít síť. Potřeboval ale spojit sílu s někým, komu naprosto důvěřuje, a ten dotyčný jemu. Tak získal energii, aby se napojil na síť.“ Veles se na oba podíval: „Kluci, vy dva spolu dokážete víc, než si umíte představit.“

Nastalo ticho. Kamil stočil hlavu k Martinovi, který očividně zpracovával vše, co se tu dozvěděl. Nevypadal nervózně ani vyděšeně,

prostě jen užasle. Kamil se zamyslel nad svými pocity. Ty byly momentálně jako Šípková Růženka – všechny spaly. Poprvé po několika dnech podivných stavů cítil až nepřírozený klid.

Ne nadlouho. Sotva si vzpomněl na prožitek v síti, zachvátila ho panika: „V mysli mi znělo: jsou blízko a začínají být nebezpeční.“

Veles se sklonil ke psům, kteří se kolem něho motali. Tentokrát se netvářil jako rytíř, ale jako člověk, před kterým stojí úkol odhalit nepřijemnou pravdu. „Cítil jsi Prázdné.“

„Prázdné?“ opakoval Martin.

Veles se dál tvářil „lidsky“: „Prázdní tu jsou od úsvitu věků, doteď bylo v silách společnosti uhlídat je. Jistí lidé s nimi mají ale nebezpečné záměry. To začíná narušovat přirozený běh vývoje.“

„Kdo jsou ti Prázdní?“

Kamilův otec se nadechl, ale Veles ho jedním gestem umlčel. „To jim vysvětlíme později.“

„Proč?“

Veles ignoroval jeho udivený výraz i zvědavost obou kluků a s lehdovým klidem řekl: „Protože to tak chci.“ Když se všichni tři zamračili, Veles jen mávl rukou a začal opět promlouvat. „Kandidáti pro členství ve Společenství safírového srdce se vybírají podle různých měřítek. Bylo příjemné zjistit, že jsme mohli opět vybírat z početné skupiny lidí. Tentokrát je ale situace odlišnější.“

„V čem?“

„Kamile, cítil jsi to. To nebezpečí už je citelné i pro tebe, tedy pro smrtelníka. Rytířka Tiana k tomu měla velmi moudrý návrh. Musíme tentokrát vybrat ty, které bude pohánět nejen přání pomoci společnosti, ale opravdová touha dát do boje všechny své síly. A co člověka pohání nejvíce?“

Martin poposedl a ostýchavě zašeptal: „Něco osobního.“

„Správně!“ zahřměl Veles.

Kamilovi neuniklo, že se jeho otec tváří smutněji. Díval se do země, když Veles učinil krok kupředu a věčně řekl: „A to vy splňujete, protože Prázdní zapříčinili, že jste oba před sedmi lety ztratili někoho milovaného.“

Ze zápisů Společenství safírového srdce

Rytířka Tiana – vyslankyně z dračího rodu Stříbrnošupinatých: i v chaosu musí být pořádek, jestliže má svět alespoň přežít. Má-li svět fungovat na dostatečně dobré úrovni, je potřeba dodržovat řád. Ten je nutné vytvořit na základě zkušeností a potřeb všech žijících bytostí a tvorů v daném světě. Pro mě, vyslankyni z dračích sfér, je přirozené dodržovat řád Společenství safírového srdce a budu vyžadovat, aby tak činili i noví členové.

Kamil zalpal po dechu, prudkým pohybem porazil na stole krabičku s džusem a vyšťekl: „To už je moc!“ Podíval se na Martina, kterému také v očích vyšlehla zlost. „Pojď, jdeme! Tohle už nebudu poslouchat.“

Při odchodu kopl do dveří, a přesně tak rozrazil dveře svého pokoje. Praštil do otočné židle na kolečkách, která tak narazila do stolu s notebookem. „Co si o sobě myslíš? Vyrukuje na mě s tím nejhorším, co se mi v životě stalo. A co čeká?“

Martin si sedl na Kamilovu postel. Kamil chňapl po polštářku a hodil jej proti zdi. „Jak můžeš být tak klidný? Copak nevidíš, že nás využívá?“

Martin pokrčil rameny. „Já zatím nevím, co si mám o tom všem myslet.“

Kamil si přisedl k Martinovi. Pár sekund mlčeli. „Čeho je moc, toho je příliš,“ zakroutil hlavou Kamil. „Tohle přehnal.“

„Všichni mi tvrdili, že na strejdu spadla rozestavěná budova, když tam prováděl kontrolu.“

„Moje máma umřela během autonehody. Byl jsem malý kluk, ale pamatuji si, jak jsme v nemocnici čekali tři hodiny, jestli ji zachrání.“

„Ty si myslíš, že si to Veles vymyslel, aby nás dostal na svou stranu?“

„K tomuto by se šlechtný Veles nikdy nesnížil, pánové.“

Oba se podívali ke dveřím, v nichž stála půvabná žena. Pod bílým pláštěm měla úzké stříbrné šaty. Těže barvy, jakou měly šupiny podél její tváře a hřbetu rukou přecházející do jemné pokožky. Mikádo z temně šedých vlasů zdobila čelenka spletená ze tří stříbrných proužků s modrým safírem na špici uprostřed. Nejnápadnější na ní byly plné rty a silnou linkou olemované oči, obojí barvy přezrálých třešní.

Kamil ji pozoroval se zvláštní úlevou. Byla půvabná, přesto byl schopný na ni zavrčet: „Jdi pryč!“ I když nechápal proč, tohle by na Arellu či Velese zavrčet nesvedl. Z výrazu Martinovy tváře usoudil, že on se však její reakce obává.

S úsměvem se podívala dolů na Teddyho sedícího vedle ní s vyplazeným jazykem: „Ty jsi pes a neštěkáš na mě, vid? Na rozdíl od někoho jiného.“

Kamil se snažil nadále mračit, ale už to nešlo. Po očku po ní koukl. Když mu pohled oplatila, smířlivěji se zeptal: „Kdo jsi?“

„Tiana. Náležím k jednomu z nejváženějších dračích rodů, Stříbrnošupinatých.“

„Dračí princezna?“

Přimhouřenýma očima si změřila Martina od hlavy až k patě. „Musím poznamenat, že my máme jiná označení pro členy šlechtického řádu. Nepochopil bys je. Líbí se mi ale tvoje přirovnání. Mohu?“ kývla směrem dovnitř.